

Redactat de **NICU STEJEREL.**

Redacția **ARAD**, Mikes Kelemen utca 8/10.

Toate manuscriptele să se trimită la adresa aceasta.

Cucu la Odvoș.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cucule ficior de munte
Nu cînta nici cînd pe punte,
Ci zboară din pomii groși
Jos pe Murăș, la Odvoș,
Unde ai mult de cîntat,
Despre cei ce ne-au trădat.
Nu s'ar mai scula din pat.
Cîntă-le cît vei putea,
Doară doar s'or deștepta,
Ori cu toți s'or spînzura
Precum a făcut Iuda.
In frunte le-a stat birăul
Că doar el a fost căpăul;
După el cei hămisiți
Și de dracu amăgiți.
V'ați lăpădat de Român
Și-ați dat votul la strein.
N'ați mai auzi de bine,
Voi oameni făr de rușine,
Voi măgari nesăturați,
De tot neamul blăstămați;
Mă mir cum mai îndrăzuiți

La uliță să ieșiți!
Nu vi s'aprinde obrazul,
Că ați vîndut întreg satul!
Pentr'un os de cioară friptă
Și vr'o bucată prăjită;
Pentr'o gură de răchie
Tè desbraci de omenie!
Pentru banii lui Iuda
Vă vîndurați nația.
Iar voi, ceialalți bravi frați
Nimica nu vă 'ntristați.
Din contră, vă bucurați
Că vi-s de toți lăudați,
Făcîndu-vă datoria
Ați rămas cu omenia.
Iar pe cei ce v'au trădat
Și lui Iuda au urmat.
Voi bine vi-i însemnați
Pe ei nimic să nu dați.
Dumnezeu le răsplătească,
După fapta lor drăcească!

„Românul cu frunză verde.“

Cucu la Broșteni.

Cucule, ce cînti în zbor,
 Bravului nostru popor,
 Poporului Românesc
 Pe care îl asupresc
 Dușmanii cei renegați
 Carii's de neam lăpădați
 Cucule, iubitul nost
 Ști, că la noi ai mai fost
 Și te-ai purtat foarte bine
 Scăpîndu-ne de rușine,
 Pe noi cei bravi ai tăi,
 Cari luptăm ca niște smei.
 Vin' cucule iar la noi,
 Că avem niște eroi
 Cu coarne mari, ca la boi.
 Și umblă tot prin noroi,
 Prin noroiul cel de vase
 Și cu sticlele pe masă
 Toate umplute și rase.
 Vino Cucule'n bănat,
 La noi, la Broșteni în sat,
 Ca să-i vezi și să-i cunoști
 Pe acei cumiști — dar proști.
 Cel dintîi este Clipan
 Primarul, mare'n borcan — (nas);
 Apoi sînt diavolii lui
 Din fundul pămîntului,
 Cari s'arată ageri »zmei«
 Sărînd ca niște călăi
 Cu ciomege, și 'narmați,
 La buzunare — și braț,
 Cum au făcut la Rusale,
 Colo'n »Zavoi« lîngă vale,
 C'au sărit ca și o hală,
 Chinezul și făr' sfială,
 Inhață tocmai de pept
 Pe un fecior bun și drept,
 Ce juca cu alții 'n rînd
 Și se purta foarte blînd.
 Pe fecior l'a tot lovit,

Pîn' ce poporu a sărit.
 Dar »dracul« nu s'a lăsat,
 Ci la jandarmi l'a predat.
 Cucule, paserea noastră,
 Ce sbori pe șes și pe coastă,
 Strigă-le tu, făr' de frică,
 Nu te teme de nimica.
 Cîntă-le tu cînteca
 Să-i bată Dumineca;
 Și descîntă-le așa:
 »Voi, blăstămați, prăpădiți,
 De tot satul huiduiți,
 Ducev'ați colo la iad,
 La al vostru împărat,
 Și-acolo să moșteniți,
 La noisă nu mai veniți,
 Că voi aici nu puteți,
 Să mai stați pe sub păreți
 Trîntiți pe jos, amețiți,
 De copii batjocurați.
 Voi ne-ați făcut prea rău,
 Nu vă rabde Dumnezeu!

Albina.

Ce-i Românul?...

Românul e om deștept,
 Ce păstrează 'n al său pept:
 Credința-'ntr'un Dumnezeu
 Și legea neamului său!

Românul e un popor
 Ce nutrește-un singur dor,
 Dorul lui, — precum e zisa:
 »De la Nistru — pîn'la Tisa!».

Românul e popor blînd,
 Ce mai are-un singur gînd:
 Gîndul de-ași cîștiga iară
 Libertatea 'n a sa țară!

Și mai are o dorință:
 Ca legea și-a lui credință
 Să fie de toți cinștite,
 Altfel merge la — cuțite!

Cucu.

Hora lidovilor.

Hopa, țupa, nu thi dha,
 Sus, Khobele, tot așa,
 Cum jucat și Moaișele
 Chind scos pe jidhovele
 Dhila 'mpărat Faraon
 Și fugit ca un bharon;
 Che Moaișele fost bharon,
 Nhuna nu ști nici un om.
 Hasta'asa fost, zic și zoai,
 Șai di ri di, di dhin dhoai!

Hastăzi se jucam și nhoai
 Che n'avem frichi dhi ghoai;
 Lha nhoai churaj este mholt,

Pin' ce fundu s'a umplhot...
 Nhoi votham cu Khuenvary
 Și chu Neiumann de Vegvary
 Și cu Pișta Larifary.
 Hastha fost bun, zic și zoai,
 Zai di ri di, di dhin dhoai!

Dar nhoai nu lisham phi jos,
 Ci jucam toth mhai voios,
 Che ținem cu vungurii,
 Și bhatem la Valachii,
 Bhatem și pi Slovacii
 Și phi Sherbii—Crovații.
 Bhatem achum, che puthem,

Și nimhica lor nu dhem.
Iar chind fi se bathă Ghoai:
Se vezi, chum știm fugi noai!
Hașa fughi ca dhin nhoai,
N'ai mai vizut, zic și zoai!

Chobi dha chu Cilinder
Phune'n iad la Lucifer;
Kossuth Nhaczi rupe frack,
Și foge ghol, cha un drac;
Joska umple phanthalon
Și foge cha un chochon;
Bochele și Mitrele
Foge ca și Rifchele;
Unchele și Onchele
Foge ca și babhele;
Zali, Reghin și Rebheca
Foge'n patru — ca berbeca.
Hașa fogim, zic și zoai:
Nu 'ntrece nhime phi noai!

In birt.

Cula și Pralea.

Cula: Hauzi, mă, Prale hie-că a-
șa ar hi voroava; că Țiganul numai de
dgeparte ar hi hom!

Pr.: Hom, hom și iară hom, tăt hom
rămănye, nūmă hatita; mîncuce, că-i
mai zișe și țigan.

Cula: Hauzi tu moi Praleo, mă hin-
tilni cun romînyic, aveam și pe pura-
dăul hăl mai mnyic cu minie și mă
hîntreabă romînyicu: că hal cui e pu-
radăul hă-t gol goluț ca palma lui »u-
șigă-l toacă? Iaha, românyico, zisai
ieu, hanoi hal pui să hie: că doară eu
hîl îmbrăc, dgin cap pînă'n tălpi,... hal
meu e, hal meu, românyico dragă, mîn-
cuți gura și purșelul dgin coteț.

La „dziua“ lui Petrea din Bănat.

Dragă Petre!

Oamenii vin și se duc,
Cad ca frunzele de nuc,
Și se sting de pe pămînt,
Cum se stinge fumu 'n vînt.
Pînă cînd dar mai trăim
De ce să nu ne'ntîlnim
Și să ne felicităm
La zilele ce serbăm.
Azi, cînd este «dziua ta»:
Ai tu Petre, ce mîncă?...
Dacă nu, eu m'oiu ruga
Cătră Bunul Dumnezeu:
Să nu te lase 'n părău,
Ci să'ti dea din bunul său,
Și la bine și la rău!
Și-l mai rog să'ti dăruiască
Din averea sa crească
Impletite în cunună
Tot noroc și voie bună;
Și-un buchet de sănătate
Și de zile 'ndelungate!
Dragălașii tăi copii,
Să crească în bucurii,
Ca să'ti tinză mîngăiere,
Cînd nu-i putea roade miere!
Iar soția ta aleasă
Să'ti fie oglindă 'n casă.
Dacă dorești și mai multe,
Încaltă opinci și du-te
De mai cerșește și tu!
Că io-i pusei capātu!

Cucu.

In școală.

Școlarul: Dle învățător, ce-i acela:
un om burlac?

Inv.: Burlacul e un om — un om —
de invidiat. Dar nu-i iertat să spui mu-
mei tale, că eu ți-am spus'o.

Hora țăranilor.

Cîntă cucu pe ulcea,
 Drag mi mîndra subțirea,
 Subțirea și sprintenea
 Și la față frumușea.
 Că e 'naltă și subțire
 Și frumoasă la privire.
 E tînără ca o fragă
 Și la toți voinicii dragă.

Bate vîntul peste țară
 Mîndruța o ia p'afară,
 Depărtîndu-se de sat,
 Ca să scape de bărbat,
 Și s'ajungă la bădiță
 Să'l înfrupte cu gurița.

Hop leliță berlișteană,
 Tu iubești, nu bagi de samă
 Că bărbatul tău te știe,
 Dar fiind om de omenie,
 El se face că nu știe

Și nici nu te ocărește,
 Ba încă te și iubește.
 Tu de nu vrei să-l mîinii,
 Lasă-te de nebunii.

Nevăstuță cu cocori,
 Nu te uita sus la nori,
 Ci te uită la bărbat,
 Dacă Domnu ți-l'a dat.
 Ți l'a dat ca să-l săruți
 Și în față-i să te uiți.

Nevastă cu cocori mici
 Mult ești dragă la voinici,
 Ești dragă, dar nu le face
 Voia — precum lor le place!
 Că eu știu c'or întreb
 Cînd le-ai dat de sărutat.

Frunză verde de sulcină
 Pîn' eram cu punga plină

Mă culca mîndra pe mînă;
Cînd era pe jumătate
Mă culca mîndra pe spate;
Iar cînd s'a golit de tot
Zise: »Bade, nu mai pot!«
Culese de Nicu Macavei june în Berliște.

Trandafir roșu pe masă,
Drăguțu mamă mă lasă,
Lasă-l și tu fătul meu.
Laș lăsa, d'ami pare rău,
Din obraz picură singe,
Inima după el plînge!

Mîndra-i destul de frumoasă,
Dar de lucru-i cam lenoasă,
Dar de somn e minunată
N'are soață 'n lumea toată.

Vecină dragă vecină,
Nuținea ciudă pe mine
Căș mai vrednică ca tine:
Și de boi — și de război,
Și de drăguți deamîndoi.

Lasă nevastă crișma,
Du-te măturăți casa,
Că de goz e îndesată
Și de lut e despoiată.

Frunză verde plop și salce,
Tu te duci, bade sărace,
Eu de dorul tău ce-oi face?
Tu-i face mîndruță bine,
Că mai sînt voinici ca mine.
Fie voinici tot stobor,
Dacă nu-i cine mie dor;
Fie voinici tot șireag,
Dacă nu-i cine mie drag.

De-ai fi mîndră sîmbăta
Precum ești Dumineca,
Nu ți-ar peri cînepa:
Hai de vară-i ne topită,
Hai de iarnă ne'nblătită!

Te cunosc mîndro pe ochi
Căți stă gîndul tot la popi
Ștergete mîndră la gură
Că popi-s la'nvățătură.
Măcar dracu să te calce,
Preoteasă nu tei face.

Cît e lumea pe sub soare,
Nui ca soacra băutoare,
Și-a băut poalele noi,
Și opregul din'apoi,

Și cătrînta din'ainte
Naț-o drace, că-i cuminte!

Copiliță tinerică,
Nu te mărita de mică,
Că floarea cea crudătoare
Să uscă de brumă mare.

Lelea care-i mîrgelată,
Mănîncă pe zi odată.
Iar Dumineca se gată
De n'o'ntrece nici o fată.

NICOLAE OPREAN
Tirnavița.

Știi tu mîndră cum trăiam
Astă-vară, a fost un an,
Dintr'un măr ne săturam,
Dar acum s'avem cu sacul
Nu ne-am dat unul la altul.

Frunză verde de bujor,
Toate fetele-s cu dor,
Și spun că lor li ușor,
Dar dor ca pe capul meu
Blăstămul lui Dumnezeu.

Frunză verde lemn domnesc
M'am jurat să nu iubesc,
Unde văd mai multe fete
Trec prin apă mor tde sete.

Sălcior cu frunza lată
Și cu umbrița rotată.
Lasă-mă sub umbra ta
Să mă iubesc cu mîndra.

Nu poci neică, nu poci dragă,
Că te-am mai lăsat odată
Și mi-ai stricat umbra toată.

Harnică-i nevasta mea!
Las-o dracului s'o ia,
Că din cincizeci de fuioare
Mi-a făcut o ștergătoare,
Și din o sută de lîni
Mi-a făcut mănuși pe mîni.

Floare albă din grădină,
Rupe-te-aș din rădăcină
Ca să te port la inimă.

Cîntă cucu pe cetate
La feciorii de pe sate,
La cari 's de însurat,
Se vină la noi în sat,

Că-s fete de măritat.
 Și pe toate să le ia
 Dară nu și pe mîndra mea.
 Că-i năcăjit omul doamne,
 Cînd se culcă și nu doarme,
 Și mai năcăjit o fi,
 Cînd n'are cu cine dormi.
 Așa-i rău, așa nu-i bine,
 Cînd nui mîndra lîng' mine.
 Bate vîntul iarba crește
 Dorul mîndri mă topește.
 Frunză verde lemn uscat
 Ce mîndră am căpătat
 E cu ochii ca și-ai mei
 Tăcui eu gurița ei,
 Că-i cu ochii mici și verzi
 După dînsa mori s'o vezi!
 Eu mor mîndro și m'aprind,
 Cînd te vād pe drum trecînd
 Și nici nu pot să prînzesc
 Ci tot la tine gîndesc.
 Tata mă prinde-a 'ntreba
 De ce-s cu inimă rea?
 Eu îi spun de ce mi dor
 Căci vreau ca se mă însor,
 Și se iau mîndra ce'mi place
 Fără bani și fără parte.
 Arzâte lume un foc,
 Dacă eu nu am noroc,
 Să trăiesc cu mîndra în loc.

Decît cu mîndruța proastă
 Mai bine la oi pe coastă
 Frunză verde de trifoi
 Ședeți fete pe gunoi
 Că vi-ți mărita și voi,
 Cînd or fi paștile Joi.

Culese de DAMASCHIN NOVAC
 june în Zerendești.

Eși tu mîndră din chilie
 Și te uită 'n sus pe vie
 Și te sue 'n mărul dulce
 De vezi badiul cum să duce,
 Cu cămașa lui cea nouă,
 Cu inima ruptă 'n două;
 Cu cămașa lui cea veche
 Cu inima ruptă în zece
 Și te uită după el,
 Cum merge de cetinel,

Eși tu mîndră 'n drumu lui
 Și-i dă gura bietului,
 Și grăește cu dînsul
 Doară-i stîmpăra plînsul,
 Că se duce fluerînd
 Și din gură așa grăind:
 — »Mergînd mîndro dela voi
 Plîngu-mi ochii amîndoi;
 Mergînd mîndro dela tine
 Plînge inima în mine«.
 — »Vino bade înapoi
 Gura sărutoți-oi
 Inima alinați-oi.

La fîntîna cea de peatră
 Judecă un ficior p'o fată,
 Judecata li gătată
 C'o sărută ș'o desmiardă
 Judecată li făcută
 C'o ia'n brață ș-o sărută.
 Pișc'o, mușc'o, pe lelea
 N'asteaptă să zică ea.
 Pișc'o, mușc'o, ș-o mustrează
 Și întrebă, unde 'nsărează
 Că 'nsărează la fîntînă
 Cu doi ibovnici de mînă.
 Unu-i ține botița,
 Unu-i sărută gurița,
 De-aș trăi cît aș trăi,
 Unguroaie n'aș iubi.
 Ci-aș iubi albă română
 Că mă poartă prin grădină
 Și mă poartă printre flori,
 Pîn' la revărsat de zori.
 Cîtu-i țara ungurească
 Și țara ardelinească
 Nu-i ca fata românească
 Că să-n cinge nu să strînge
 Din obraz îi pică sînge.

Culese de: SIMON TORAM
 june din Vord, Valea Hîntibacului.

Din religie.

Catich.: Gheorghîță, cine iubește
 pe toți oamenii?
 Gh.: Tătucu meu.
 Cat.: Tatăl tău, cum așa?
 Gh.: Da! Tătucu meu; așa ne spu-
 nea, cînd era candidat la deputăție!

Din snoavele lui Amfilochie Ciobotă călțunar în Cismești.

Ci-că într'un sat era curtea unui boier. Iar lângă curtea boierească era și căsuța unui țăran sărac sărăcuț. Adecă nu de toate era: el sărac: că avea o spuză de copii.

În celelalte neajunsuri, țăranul se împrumută dela boier cu o sumă de bani, pe care neputîndu-o achita la timp, fu dat în judecată.

Judecătorul, văzînd, că nu-i nici un chip de scos banii, și cunoscînd pe țăran de bun cîntăreț, propuse boierului să se învoiască cu condițiunea, ca țăranul să-i cînte boierului fel de fel de cîntece și de-i va plăcea vr'unul să fie achitat.

Boierul primi propunerea crezînd, că ori cît de mult îi va cînta țăranul, va zice mereu că nu-i place.

Azi, cîntă, mîine cîntă, bietul țăran mereu și tot înzădar.

Ce-i veni, ce nu în gînd țăranului, destul că într'o zi află unde află o punguliță ruptă, goală, se prezintă cu ea înaintea boierului și începu a cînta:

— Deschidete punguliță
Să plătesc o sumuliță
Ce's dator ăstui boier...

Boierul, crezînd că-i achită datoria, îl întrerupe cu bucurie:

— »Asta'mi place, vezi, asta-i cînta-

rea mea... Bun... Uite, asta s'o fi cîntat mai de mult.

— Îți place, cocoane? Apoi îmi pare bine, și se rămîi sănătos, că ne-am achitat.

Și boierul înghiți gălușca.

El și ea.

El: Elenuță, ochi de mură,
Cînd te-am sărutat în gură
Am crezut că-i de zahar,
Dar m'am înșelat amar:
Buzele'ți sînt ca de miere, —
Dar limba? Curată fiere;
Nu doresc așa muere!

Ea: Ei așa-i, bădică dragă,
Și eu credeam că ești fragă
Să te port pe la ureche,
Cu dorul să'mi fi păreche;
Ori că ești un mîndru crin,
Să te port cu drag la sin:
Dar tu ești șarpe strein,
Unde piști — slobozi venin!
Și pe mine m'ai pișcat
Și amar m'am înșelat.
Fi-te-ar bătut Dumnezeu
Cînd mîncăși norocul meu!

Cuculeț.

Poșta Cucului.

Alegător cu frunză lată în Gaiul mic. Ai cetit declarația d-lor Corneliu Mircea învățător și Traian Blașiu preot-capelan, pe cari pe nedrept i-ai batjocorit în »Cucu« — și ce zici? Acum te provocăm noi, ca să întărești cele publicate cu dovezi, provăzute cu iscălitura alor doi martori inteligenți, înaintea oficiului parohial și a primului episcop (ctitor) bisericesc: că toate cele publicate despre dînșii sînt adevărate. Dacă nu ne vei dovedi cu acte autentice, îți vom publica numele și îți vom cînta prohodul. Iar epistoala cu care ne-ai dus pe ghiață o trimitem învățătorului Mircea, ca să te învețe a scrie mai cinstit — barem acum cînd zici că ești »de 63 de ani«. — Grăbește, că de nu grăbim noi!